

A la cua del món

«És l'hora de posar-s'hi seriosament, si cal pagar o no ja és una altra cosa. Perquè el món canvia i nosaltres seguim a la cua del món»

Diuen que quan més tens, més vols, i que per demanar no fan pagar. Però tot té un límit. Començo pel principi i deixo les cues pel final. Deu fer els mateixos anys que visc a Barcelona que els que han durat les obres del famós túnel de les Glòries. Els mateixos que vaig decidir no portar el meu cotxe a la ciutat. Ni temps ni diners em compensaven. Anar i venir els caps de setmana des del meu poble podia costar més de 80 euros, si a això li sumaves pàrquing i benzina fins a la feina, era inviable. Però sobretot innecessari. També va ser quan vaig descobrir el transport públic, el de qualitat, el digne. Quin luxe.

Els que no som de Barcelona però hem de treballar-hi si ens volem guanyar la vida amb la nostra professió fa anys que convivim amb les desigualtats. Desplaçaments eterns, preus abusius i transport públic pràcticament inexistent formen part del nostre dia a dia. I no només per feina. Anar a l'aeroport des de segons quin poble del país es pot convertir en una odissea. Estudiar una carrera a la ciutat és una despesa que es multiplica, també pel transport. En definitiva, ser de fora resta.

Després de 7 anys d'obres i de 200 milions d'euros d'inversió ara tothom es posa les mans al cap amb el túnel de Glòries. Ara? De debò que en tots aquests anys ningú s'ha preguntat què s'hi faria allà? A algú li quedava algun dubte que aquest govern vol eliminar els cotxes a la ciutat? Més enllà de les cues d'aquests dies i de qüestionar el temps i cost d'aquesta obra, hi ha un tema de fons. Que mai canvia. Barcelona se segueix mirant el melic. Si és el que és també ho és pels milers de persones que diàriament entren a la ciutat per treballar. I que a sobre siguin els de Barcelona els que es queixen d'unes cues que no pateixen, ja sobrepassa aquest límit. Perquè malgrat tot, seguim sent uns privilegiats.

Però al mateix temps se n'obre un altre, de debat. Fet el fet, potser també ens cal a tots un canvi de xip. Les grans ciutats europees fa temps que marquen el camí. Si vols circular pel centre, paga. I nosaltres, si volem una millor qualitat de vida i un entorn menys contaminat haurem de començar per algun costat. Això sí, la casa es comença pels fonaments. Donant més opcions als que venen de fora més enllà de carrils bus o bicicleta. O amb zones de baixes emissions que van i venen. És l'hora de posar-s'hi seriosament, si cal pagar o no ja és una altra cosa. Perquè el món canvia i nosaltres seguim a la cua del món.